

Opinió

S'acosten dies durs per a la mesa del Parlament. Aviat hauran de decidir què faran quan arribin les suspensions dels diputats encausats. La decisió no és fàcil, tenint en compte la fragilitat parlamentària i la diversitat d'opinions sobre el futur dins de les files independentistes. La decisió de **Roger Torrent** és crucial i determinant. No només pel fet en si. No es tracta d'una cosa puntual on es dirimeix un dilema i, un cop resolt, as-

L'EQUACIÓ DE ROGER TORRENT

Josep Callol

PERIODISTA
@Josepcallol
jcallol@ddg.cat

sumir-ne les conseqüències. Es tracta d'una decisió de futur. El que faci ara la mesa marcarà de veritat la direcció. Cap a la desobediència que vol la CUP i que sembla voler el sector **Torra-Puigdemont**, o cap a la negociació oberta sense travessar cap línia vermella traçada per la legalitat i, per tant, assumint que estem en una legislatura autonòmica. De moment, malgrat que l'abandonament d'alguns dels dirigents independentistes pugui semblar indicar el contrari,

no s'ha desobeït. Cap d'ells s'ha jugat enfrontar-se a una causa penal. Tot són paraules i gestos i el nou Govern espanyol, també de moment, no sembla estar disposat a caure en provocacions verbals, cosa que sovint feien alguns membres del PP o de l'antic executiu **Rajoy**. L'equació està ara a la taula de Torrent. A la seva mà hi ha aïllar les incògnites i resoldre-la o bé entrar de nou en la dimensió de les hipèrboles que porten a on estem des de l'octubre.

UN MÓN PERFECTE

Juan José Millás

Vaig trobar en una platja de Menorca una pedra que em va agradar i que vaig ficar a la maleta en tornar a casa. Era de la grandària aproximada d'una pera i estava formada, em va semblar, per l'agregació de còdols nucleats al voltant de l'eix d'una roca basàltica. Això que dic potser és un disbarat, però m'agrada la paraula «basàltica» i mai havia tingut l'oportunitat de fer-la servir. Era molt bella? La veritat, no. Resultava més inquietant que bella, sobretot després que en assecar-se perdés la brillantor que li proporcionava la humitat. Com que cabia perfectament a la butxaca del banyador, la vaig guardar allà i, un cop a l'hotel, la vaig embolicar en el full d'un diari. Col·lecciono pedres des de fa anys, sobretot les que tenen forma de dit, que n'hi ha a munts. Això és el que més produeix la natura: dits. Polzes, cors, índexs, dits petits... El camp, si t'hi fixes, és ple de dits, amb les unghes molt ben assenyalades. Des que vaig fer aquest descobriment, sempre que surto a passejar vaig mirant a terra a la recerca d'un nou dit (encara que si trobo un bitllet de cinc euros, tampoc li faig fàstics). Aquesta pedra de la mida d'una pera no tenia una forma precisa. Em resisteixo a dir que era informe perquè fins i tot l'informe té forma. Diguem que s'assemblava a un fetge petit, potser al d'un gos de gamma mitjana. Un fetge, això és. Em va agradar llavors pel que tenia de víscera.

Ja a l'aeroport, en passar l'equipatge pel túnel de seguretat, la pedra va cridar l'atenció del vigilant i em va demanar que obrís la maleta.

- No sé -va dir-, porta vostè alguna cosa estranya aquí.

Vaig prendre el paquet, el vaig desembolicar i li vaig mostrar l'objecte.

- Un petit record de l'illa -vaig dir.

Vaig subratllar el terme «petit» perquè ell mateix s'adonés que no carregava amb un monument arqueològic ni res semblant. Malgrat tot, la va requisar recordant-me que Menorca era una reserva natural de la biosfera. Vaig arribar a l'avió en estat de xoc, conscient del mal que havia estat a punt de fer amb la meua insensibilitat a aquesta reserva natural i vaig imaginar les autoritats ecològiques tornant la pedra al seu lloc d'origen. Vivim o no vivim en un món perfecte?

Per aquí sí, per aquí no

ANNA M. GUILLÉN PARDO VICEPRESIDENTA DE MIFAS

■ Ja està, ja tenim resultats, no, de les primàries del PP no, alguna cosa més propera, el projecte guanyador dels pressupostos participatius de St. Narcís, el meu barri.

Vagi per endavant que els veïns no tenen cap responsabilitat sobre el resultat, tenen una informació esbiaixada, ells només estan arreglant el seu barri.

Competien quatre projectes: alguna cosa per a gossos (no me'n recordo exactament), urbanitzar bé una plaça i suprimir voreres del carrer Roselló o el carrer Costa Brava. Es dona la circumstància que aquests dos carrers ja hi eren a un llistat de prioritats que havíem elaborat a la comissió de barreres de MIFAS el 2013, informo els que no ho saben que el pla d'accessibilitat municipal ja disposa d'una partida pressupostària per cobrir obres de supressió, partida que és més fàcil i més profitosa en ares del visitant gastar-la per reformar (que no suprimir) barreres dels barris més centrals.

Els que vivim a aquest barri, en el qual per cert hi ha un alt percentatge de persones amb problemes de mobilitat ja que és on

està ubicada la Residència de MIFAS, no som prioritaris, es veu que no paguem IVI, escombrieries i impostos diversos. Ah, per si voleu saber-ho, per un marge molt petit de vots i amb una participació molt minsa, ha guanyat el carrer Roselló, hem de celebrar que no hagi guanyat el projecte dels gossos, no perquè tingui res en contra dels animallets, sinó pel greuge que suposaria estar competint amb ells i a sobre perdre.

Ho sento pels veïns del carrer Costa Brava, paciència, potser als pressupostos participatius de l'any vinent (perquè on toca, amb el pla d'accessibilitat no crec jo). Mentrestant, seguirem aguantant que ens marquin el camí.

De ridícul en ridícul

JOAN GARCIA GIRONA

■ Alguns pensàvem que després de Carles Puigdemont la presidència de la Generalitat ja no podia caure més avall. Doncs, no. La capacitat que té l'independentisme de fer pujar personatges històrics no té aturador. És molt difícil superar el ridícul que va fer Quim Torra aquesta setmana a Washington, després del no menys insuperable de la cerimònia d'inauguració dels Jocs del Mediterrani. I no ho dic per l'ino-

portú i falsejat del discurs que va pronunciar, sinó per aixecar-se i, acompanyat d'uns afins, irrompre a crits en la sala on se celebrava l'acte.

Tant omplir-se la boca de diàleg i llibertat d'expressió, resulta que actua com un nen malcriat quan algú, en exercici de la seva llibertat d'expressió, replica amb arguments les seves falsedats. Es pensen que sempre estan a TV3, Catalunya Ràdio o RAC1, on poden mentir sense que ningú els repliqui. No entenen res més que el monòleg i la imposició. O sigui, autoritarisme pur. Ignoro fins on volen arribar anant pel món al més pur estil *hooligan*, però el que sí és que han entrat en un carreró sense sortida que ens esquitxa a tots els catalans. També els que no compartim aquests denigrants espectacles.

Accions inqualificables

LLUÍS TORNER I CALLICÓ GIRONA

■ Darrerament, sobretot d'ençà que es va produir aquell fet tan esgarrifós i deplorable de La Manada, de la violació en grup d'una jove, n'han anat sortint d'altres de similars, que sembla mentida es puguin donar al si d'una societat que en diem civilitzada. Tant li fa

que sigui en grup, com en casos aïllats; el mot violar vol dir abusar, i si és el cas d'agressió de la intimitat d'una dona, és d'una gravetat extrema, tant és així que costa trobar un qualificatiu prou adequat per mostrar el més elemental refús. Entre d'altres, se'ns acut el d'aberració, que és sinònim de desviació o anormalitat, i hauria d'estar severament penalitzat.

No és gens estrany que enfront d'aquests casos, com a l'esmentat al principi, hi hagi nodrides manifestacions, de dones i homes, lamentant que la justícia no apliqui el càstig amb el rigor que mereix, i deixi lliures -tot i que amb càrrecs, només faltaria- els autors del lamentable acte. Més quan veiem gent, amb circumstàncies, si voleu ben diferents, com per exemple els nostres polítics, sobre els quals pesen penes de greu consideració.

Molts dels que som avis -segur que amb el que direm se'ns titllarà de carques- que ens fa patir veure, pel carrer, jovenetes molt lleugeres de roba, pensant en l'existència d'aquest tipus de voltors, que sempre van a la recerca de possibles preses. No som ningú per criticar la manera de vestir, només faltaria, però la vida ens ha ensenyat que sempre val més prevenir que curar. No voldríem ofendre ningú.

En altres temps, els nens escrivien als Reis Mags que s'havien portat molt bé, no havien tornat boig el pare i havien deixat la roba ben plegada sobre el respall d'una cadira com demanava la mare i que, per tant, es mereixien el camió de bombers, el patinet i l'Scalextric. En canvi ara, en escriure-li a l'Estat -la forma laica i actualitzada dels sobirans de Orient- comences a retreure-li el deute històric que té contret amb tu i que aquest pot remuntar-se a les Navas de Tolosa que al Compromís de Casp o la proclamació de la Pepa. Segueix després amb uns laments pel teu mal finançament i, com a rematada, llances una queixa molt amarga perquè les grans xarxes de transport europeu t'han arraconat. Ara ja ets un perfecte agreujat i, per tant, comptes.

Compte amb el greuge: se't pot quedar

ENTERRAMENTS DE PRIMERA

Emili Piera

el morro tort. El corredor mediterrani i altres connexions poden ser importants, molt, sempre que tinguem alguna cosa per exportar, per la qual cosa seria convenient que comencéssim a produir-la. És un suggeriment. Quan expira la concessió d'una autopista, no s'acaben les seves despeses: mantenir una carretera costa diners i l'hauran de pagar els seus usuaris de manera directa o sota espècie de contribu-

ents. El manà va ploure una vegada, però no es té notícia que el cel hagi incorregut en generoses precipitacions, almenys per aquí.

És cert que la connexió ferroviària de València amb Saragossa via Sagunt és penosa, impròpia d'una ciutat germana -nosaltres- del major centre logístic de la Península, ells. No està clar que puguem recórrer Andalusia a altíssima velocitat (malgrat que la història d'Al Andalus és una refutació expressa de l'expres) i que la galeria comercial que va d'Alacant a Girona tingui un intolerable estrenyiment a Tarragona: estàvem molt ocupats a no ser menys que el veí i a tenir de tot i en edició de luxe. Una obra pública és això que enterra camps de blat i consolida horts. Només quan s'encerta dimensió, traçat i cost comença a ser tan raonable i alegre com un enterrament de primera.

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.